

## Hoe ben ik er toe gekomen om een Stichting in het leven te roepen?

Begin 2009 ben ik met een Tanzaniaanse vriendin Anna voor 3 maanden naar haar land gegaan. We logeerden in die tijd bij verschillende familieleden van haar. We bleven het langst in het dorp Mabogini, in het Noorden van Tanzania, niet ver van de Kilimanjaro. Daar heb ik een paar weken meegeholpen op een school, die tegenover 'ons' huis lag. Natuurlijk moest ik er iets doen waar de taal niet aan te pas kwam, want Swahilie spreek ik niet en kon ik ook niet verstaan. Ik hielp er tussen de middag met het uitdelen van pap. Meestal een maïspap, die heel voedzaam en erg warm is, maar waar weinig smaak aan zit. Voor een groot aantal van deze kinderen is dit de enige maaltijd op de dag.

Ik werd geraakt door de vele kinderen en door de soberheid waarin velen van hen leven. Als afscheid van mijn verblijf in Mabogini heb ik aan de schoolkinderen een maaltijd van rijst met bonen (voor hen een 'koningsmaal')



aangeboden en deze afscheidsmaaltijd heeft een vervolg gekregen. Met Mrs. Monica Chengula, de directeur van de school en met Mr. Novatus Mushi, de schoolinspecteur heb ik afgesproken dat alle schoolkinderen jaarlijks op 24 juli zo'n zelfde

maaltijd krijgen. De kosten daarvan zijn voor mijn rekening zolang ik leef en goed aanspreekbaar ben. Dit is nu in 2009 en in 2010 gebeurd en opnieuw is er een feestmiddag van gemaakt. Er is zelfs een heel klein boompje geplant: de 'Yoke's Memorial Tree'.

Dit boompje is in 2009 door de uitgenodigde eregast en mijn naamgenoot geplant.

Onze buurman in Mabogini vond dit zo'n mooi gebaar en zegde toe dat hij voor de groente zou zorgen. En dat heeft hij gedaan. Je kunt op de foto in de kleinste pan de groene stipjes van de groente zien. Door de droogte kostte het hem wel moeite om zoveel groente op te kweken, maar door handmatig de groente



telkens weer te besproeien. heeft hij het voor elkaar gekregen. Medio augustus 2009 is er geld overgemaakt voor de aanschaf van een

waterpomp voor hem, waarmee hij zijn groentetuin kan irrigeren. De buurman kweekt nu meer groente, die hij verkoopt. En hij heeft mij beloofd ook jaarlijks groente bij de schoolmaaltijd in juli te

verzorgen. Het begin van een sneeuwbaaleffect.



Naast deze activiteiten ben ik ook bezig gegaan met nog iets anders.

In de eerste weken dat ik in Mabogini was, ontmoette ik Thomas, een jongen die wat aan het 'lummelen' was.

Ik vroeg waarom hij niet naar school ging en kreeg als antwoord dat hij ooit op school had gezeten, maar er af was gestuurd en niet meer mocht terugkomen. Met de leuze van Monica's school in mijn hoofd 'Education is the power of succes' hebben Anna en ik uitvoerig over Thomas gesproken.



Toen hij zo'n 6 á 7 jaar was en hij bij zijn ouders was, is hij een blauwe maandag naar school geweest. Toen overleed zijn vader. Gebruikelijk is dan dat de weduwe trouwt met een familielid uit

haar schoonfamilie.

Toen zij dit huwelijk weigerde, moest zij uiteindelijk vluchten voor de mishandeling en misbruik door haar schoonfamilie.

Steeds meer vrouwen gaan zich verzetten tegen dit gebruik !

Zij gaan op zoek naar eigen bronnen van inkomsten.

In de meeste gevallen echter moeten zij dan helaas hun kinderen bij de vader of diens familie achterlaten. Inmiddels leeft zij al jaren in midden Tanzania in de bergen, waar zij als dienstmeisje een dak boven haar hoofd en te eten heeft.

Toen zij besloot te vluchten, heeft zij haar zoon bij haar moeder gebracht.

De oma van Thomas is de buurvrouw van waar wij woonden en erg arm.

Dat merkte ik in de week van mijn vertrek. Zij ging 's morgens om 5 uur op pad met een knuppel en een grote plastic zak. De week tevoren was de rijst geoogst. Zij ging naar de landjes en sloeg uit de achtergebleven aren de rijstkorrels, zodat zij die dag te eten hadden. Zij heeft Thomas dus geen verdere opleiding kunnen bieden omdat ze het schoolgeld niet kan opbrengen.

We hebben uitvoerig over deze situatie gesproken met Mrs. Monica, met Thomas, met Mr. Novatus. Ik had aangeboden om een eventuele beroepsopleiding voor Thomas te betalen als dit mogelijk was. In tweeërlei opzicht: Thomas moest het willen en het moest voor mij betaalbaar zijn.

Om een lang verhaal kort te maken: Thomas is op 7 september jl. begonnen aan een 'Special Program' dat tot juni 2010 duurt. Daarna wordt gezien wat er voor hem mogelijk is. Thomas is 14 jaar.

Voor mij is dit alles heel bijzonder. Immers 14 jaar geleden is mijn dochter Irene op 7 september overleden.

Hierover peinzend, bedacht ik dat Thomas niet de enige in Mabogini is, die 'buiten de boot' is gevallen door welke oorzaak dan ook. En niet alleen de jongen Thomas, maar ook zijn Oma, die 's morgens om 5 uur op pad ging om eten te zoeken voor die dag.

Er zijn daar in het dorp zoveel Oma's en soms ook Opa's, die de zorg dragen voor de kinderen van hun kinderen, die veelal getroffen zijn door Aids. Een onderwerp waar niet of nauwelijks nog over wordt gesproken.

De ouderen in Mabogini, die noodgedwongen zorgen voor de jongeren, maar die zelf ook niets hebben !

Toen heb ik besloten om een Stichting in het leven te roepen, die deze jonge mensen in het dorp een kans op onderwijs wil bieden en de ouderen verlichting hierbij wil geven door financiële ondersteuning. Mr. Novatus Mushi, de schoolinspecteur (midden 50 jaar) en vroeger als wees in Mabogini wonend, is heel sociaal betrokken bij zijn dorpsgenoten en bij de kinderen. Doordat hij vroeger ook gesponsord is voor zijn opleiding, weet hij precies wat het is en waarover hij praat. Met hem samen wil ik in de toekomst kijken of er nog andere kinderen met hun verzorgers zijn, veelal de grootouders, die steun nodig hebben.

De Stichting blijft zeer kleinschalig.

Mijn droom is om de heel arme kinderen in Mabogini en directe omgeving een kans te bieden en daarmee ondersteuning wil geven aan hun verzorgsters.

De financiële ondersteuning gaat niet verder dan basisonderwijs, wellicht middelbaar onderwijs en zo mogelijk een beroepsopleiding, zodat zij hiermee later voor zichzelf en de familie kunnen zorgen.

Liever geen universitaire opleiding.

De ervaring leert dat de kinderen dan vaak hun blik op Europa gaan richten.

Mijn bedoeling is dat ze zich zelf kunnen gaan bedruipen en in hun eigen land blijven.

Het zou heel mooi zijn als mensen mee willen doen en bijv. een minimum bijdrage van € 7,- per maand zouden willen doneren. Het liefst via een automatische machtiging omdat er dan geen kosten aan zijn verbonden. Elke handmatige overboeking wordt (helaas) in rekening gebracht.

Op deze manier kunnen we een bijdrage leveren aan kansen op een betere toekomst voor heel arme kinderen en hun familie in Mabogini en ook de garantie bieden voor een langere periode van financiële ondersteuning.

De inkomsten en uitgaven worden jaarlijks gecontroleerd en er wordt een verslag van opgemaakt door een onafhankelijke accountant.

Met hem en met nog twee anderen, een oud-directeur van het COS (Centrum voor Ontwikkelings-samenwerking) en een oud-verpleegkundige zullen wij ons verantwoordelijk blijven voelen voor de Stichting, die de naam draagt "Ida-Mabogini" !

Een afkorting voor "Irene daima aishi" ofwel "Irene zal altijd voortleven in Mabogini".

Naast een Stichting die kinderen en hun (meestal) grootmoeders een kans wil bieden, is dit ook een monumentje voor mijn overleden dochter Irene, die zelf geen kinderen had maar er wel één had geadopteerd via het toenmalige Foster Parents.

Wilt U meer weten over de Stichting kijk dan op [www.Ida-Mabogini.nl](http://www.Ida-Mabogini.nl)

In de Nieuwsbrieven kunt u lezen over de voortgang.

Met hartelijke groet, Joke de Vries

Mailadres : [info@ida-mabogini.nl](mailto:info@ida-mabogini.nl)  
Tel.nr: 0475-392173 / 0641055703